

KRISTITYN VAELLUS VI

John Bunyan

(nettikuva)

Teh. VHn

John Bunyan oli kristillinen saarnaaja ja kirjailija. Hänet tunnetaan ennen kaikkea teoksestaan Kristityn vaellus, joka on tunnetuin kristillinen allegoria. [Wikipedia](#)

Syntyi: 1628, [Elstow, Yhdistynyt kuningaskunta](#)

Kuoli: 31. elokuuta 1688, [Snow Hill, Lontoo, Yhdistynyt kuningaskunta](#)

KRISTITTY VAIKEUKSIEN VUORELLA

Sitten näin heidän kaikkien kulkevan kunnes tulivat vuoren juurelle, jossa oli lähde. Portilta tulevan tien lisäksi siinä oli kaksi muuta tietä: toinen kääntyi vasemmalle puolelle ja toinen oikealle vuoren juurelle. **Mutta kaita tie kulki suoraan ylös pitkin vuorta, jonka nimi oli Vaikeus.** Kristitty meni lähteelle (Jes.39:10) ja joi siitä virvoitukseksensa sekä alkoi nousta ylös vuoren rinnettä sanoen:

Vuori korkea, tiekin vaivalloinen. Kuitenkin kulkea läpi ahdingoitten aion perille tälle vuorelle.

Paremp` on, kun saa murhetta tiellä taivaan, kuin jos kiiruhtaa ilomiellä vaivaan; Mieleheni se paina syvälle.

Nuo kaksi tulivat myös vuorelle. Mutta nähdessään vuoren jyrkäksi ja korkeaksi ja että valittavana oli muita teitä sekä otaksuen, että nekin vuoren takana yhtyisivät Kristityn kulkemaan tiehen, he päättivät seurata niitä. Toisen nimi oli Vaara ja toisen Turmelus. Toinen meni siis Vaaraa myöten, mikä vei suureen metsään. Toinen meni suoraan Turmeluksen tietä, mikä vei synkkään vuoristoon. Siellä hän kompastui ja lankesi, eikä enää koskaan noussut.

Sitten katsoin Kristityn jälkeen nähdäkseni hänen nousevan vuorta, ja huomasin hänen ensin hiljentävän juoksunsa käymiseksi ja käymisensä **ryömimiseksi**, sillä tie oli kovin jyrkkä. Suunnilleen vuorenrinteen puolimatassa oli **viihtyisä lehtimaja**, minkä vuoren Herra oli rakennuttanut matkaajien virkistyspaikaksi. **Sinne Kristitty meni sisälle ja istuutui lepäämään.** Hän otti povestansa esille sinetillä lukitun kirjansa lukien sitä lohdutukseksi. **Samalla hän taas katseli ristin juurella lahjaksi saamaansa pukua.** Sitten hän ilahdutti mieltään hetkisen kunnes ensin uinahti ja **sitten nukkui sikeään uneen**, mikä viivytti häntä majalla melkein yöhön saakka. **Vielä hänen nukkuessaan kirja putosi hänen kädestänsä.** Silloin tuli joku hänen luoksensa ja sanoi: **”Mene. laiska, muurahaisen luo, katso sen menoa ja opi!”** (Snl.6:6). Silloin Kristitty nopeasti hypähti ylös ja varustautui matkalle sekä käveli kiireesti, kunnes saapui vuoren huipulle.

Hänen saapuessaan kukkulalle kaksi miestä juoksi häntä vastaan. Toisen nimi oli Pelkuri, toisen Epäuskoinen.

Kristitty sanoi heille: Herrat, mikä on hätänä? **Te juoksette väärään suuntaan.**

Pelkuri vastasi, että he olivat päässeet ylös tätä vaikeata vuorta. Mutta, hän sanoi, **mitä kauemmaksi tulemme, sitä enemmän ilmestyy vaaroja; sentähden käännyimme takaisin.**

Niin, säesti Epäuskoinen, sillä **aivan edessämme on kaksi jalopeuraa, joko nukkuvina tai valveilla**, emme tiedä; ja me luulemme, että jos vain tulisimme niitä lähelle, **ne repisivät meidät kappaleiksi.**

KRISTITTY:

Te peloitatte minua; mutta mihinkä voin paeta turvaan? **Jos palaan omaan maahani, mikä on kypsynyt tulen ja tulikiven poltettavaksi, niin varmasti hukun.** Mutta jos voin päästä taivaan kaupunkiin, niin olen pelastettu. **Sentähden minun täytyy uskaltaa.** Palaaminen on varma kuolema, eteenpäin meno on kuoleman pelko ja sen jälkeen iankaikkinen elämä. **Minä tahdon kuitenkin mennä eteenpäin.**

Sitten Epäuskoinen ja Pelkuri juoksivat vuorta alas, mutta Kristitty meni eteenpäin. Kuitenkin ajatellessansa mitä oli näiltä miehiltä kuullut, Kristitty tunnusteli povestansa kirjaa, lukeaksensa sitä uudelleen lohdutukseksi. **Mutta hän ei löytänyt sitä. Silloin Kristitty joutui suureen ahdistukseen eikä tiennyt mitä oli tehtävä, sillä hän tarvitsi kirjan virkistykseen ja se oli sitä paitsi hänen pääsylippunsa taivaan kaupunkiin.** Hän oli sentähden suuresti suruissansa, eikä ymmärtänyt mitä hänen pitäisi tehdä. Vihdoin hän muisti nukkuneensa lehtimajassa vuoren rinteellä, ja langeten polvillensa hän rukoili Jumalalta anteeksi tätä tyhmää tekoaan ja palasi etsimään kirjaansa. Mutta kuka voi kylliksi kuvailla surua, mikä oli Kristityn sydämessä koko sen matkan ajan, minkä hän kulki taaksepäin? Toisinaan hän huokaili, toisinaan itki ja usein syytteli itseänsä, että **oli ollut niin hullu ja nukkunut siinä paikassa, joka oli rakennettu ainoastaan pieneksi virvoitukseksi väsyneelle.** Sitten hän käveli takaisin huolellisesti katsellen molemmille puolille tietä toivoen löytävänsä kirjan, joka oli ollut hänelle suureksi lohdutukseksi monasti. Näin hän kulki kunnes näki uudelleen lehtimajan. Sen näkeminen palautti hänen mieleensä surun, kun se muistutti nukkumalla tehdystä synnistä (Ilm.2:4; 1.Tess.5:6-8). Täten valitellen synnistä nukkumistaan hän nyt kulki puhuen itseksensä: **”Oi minua onnetonta, joka nukuin päivällä, nukuin valkeuden keskellä!** Voi, että niin hemmoittelin lihaani, että käytin sen mukavuudeksi lepoa, joka Herra oli aikonut ainoastaan matkaajien hengen virvoittamiseksi! Kuinka monta askelta olenkaan näin hukkaan kulkenut! Niinhän kävi Israelille, sillä syntinsä tähden se lähetettiin takaisin Punaisen meren tietä. Minun täytyy surren astua niitä askelia, joita olisin voinut iloiten käydä, jollei olisi ollut tuota syntistä unta. Kuinka kaukana voisinkaan nyt jo olla! Jouduin kolmasti kulkemaan samoja jälkiä. Nyt lisäksi olen vaarassa joutua yön selkään, sillä päivä on jo melkein illassa. Voi, kunpa en olisi nukkunut!”

Näin valittaen hän saapui majaan, missä hän ensin istui hetken aikaa itkien. Mutta vihdoin (ikään kuin Sallimuksen johdosta), suruisesti **katsellessansa rahin alla, hän huomasi siellä kirjansa.** Hän otti sen

nopeasti ja pisti vavisten poveesa. Kuka voisi kertoa, kuinka iloinen hän oli saatuaan kirjansa takaisin? Siinä hänellä oli varmuus elämästä ja toivottuun satamaan pääsemisestä. Sentähden hän kätki kirjan poveensa, kiitäen Jumalaa, että **Hän oli johtanut hänen katseensa siihen paikkaan**, sekä riensi iloiten ja kyynelsilmin taas matkalleen. **Kuinka notkeasti hän nyt nousikaan loppumatkan kukkulalle!** Ennen kuin hän kuitenkaan ehti sinne, aurinko laski. Se saattoi hänet uudelleen muistamaan onnetonta nukahtamistaan, ja hän alkoi uudestaan vaikeroida: ”Voi, sinä syntinen uni! Sinun tähtesi minä matkallani joudun yön pimeyteen! Minun täytyy kulkea auringotta, pimeys kätkee jalkojeni tien ja minun täytyy kuulla eläinten kolkkoja ääniä syntisen nukkumiseni tähden!” Hän muisti myös mitä Pelkuri ja Epäuskoinen olivat puhuneet ja kuinka he olivat säikähtyneet jalopeurojen näkemisestä. Kristitty sanoi itseksensä: ”Nämä pedot samoilevat yöllä saalista etsimässä ja jos ne kohtaisivat minut pimeässä, kuinka voisin torjua ne. Kuinka voisin välttyä raatelulta?” Näin hän kulki pitkin tietänsä. Mutta täten valitellessansa onnetonta lankeamistaan hän katsahti ylös, ja katso, hänen edessään oli **sangen komea linna Ihanuus**, ja se oli aivan tien vieressä (Ilm.3:3; 1.Tess.5:7,8).
(John Bunyan. Kristityn vaellus, ss.49-52).

1. **JUMALA OMPI LINNAMME JA VAHVA TURVA AIVAN, ON MIEKKAMME JA KILPEMME AJALLA VAARAN, VAIVAN SE VANHA VAINOOJA, KAVALA, KAUHEA, ON KIIVAS KIUUKUINEN JA JULMA, HIRMUINEN. VAIN HERRA HÄNET VOITTA.**
2. **ON TURHA OMA VOIMAMME, VÄÄRYYDEN VALTAA VASTAAN. ME TURMAN VALLAT VOITAMME HERRASSA AINOASTAAN. HÄN, KRISTUS, KUNINGAS, ON VOITONRUHTINAS, LYÖ JOUKOT HELVETIN, NE TALLAA JALKOIHIN, JA VOITON MEILLE SAATTAA.**
3. **MAAILMA VAIKK` OIS TÄYNNÄNSÄ, PIMEYDEN ENKELEITÄ, PÄÄLLEMME SYÖSTEN PÄÄNÄNSÄ, HE EIVÄT VOITA MEITÄ. NE RAIVOTKOHOT VAAN, JA SYÖSKÖÖT KIUUKUAAN, NE SAANEHET JO ON HERRALTA TUOMION. YKS SANA HEIDÄT KAATAA.**
4. **SE SANA SEISOO VAHVANA, HE EI VOI SITÄ KESTÄÄ. KUN KANSSAMME ON JUMALA, KEN MEILTÄ VOITON ESTÄÄ. JOS VEIS HE HENKEMME, OSAMME, ONNEMME, NE HEIDÄN OLKOHON, VAAN MEIDÄN IÄT ON, JUMALAN VALTAKUNTA**